

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobců: a) S. P.
b) A. K.
c) M. K.
zastoupeni advokátem JUDr. Ing. Jiřím Špeldou
sídlem Šafaříkova 666, 500 02 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2019, č. j. OAM-22/LE-LE26-P16-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně a) podala u krajského soudu jménem svým a svých nezletilých dětí [žalobci b) a c)] žalobu proti shora označenému rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), se žalobcům neuděluje. Usnesením ze dne 22. 6. 2020 krajský

soud ustanovil žalobcům zástupce k ochraně jejich práv v tomto řízení.

II. Shrnutí argumentace obsažené v podáních žalobců a ve vyjádření žalovaného

2. Žalobkyně a) namítla, že jí bylo ve vlasti opakovaně vyhrožováno z důvodu národnosti (arménský původ), a to v souvislosti s incidentem, k němuž došlo v místě jejich bydliště (K.). Příslušník arménské komunity zde byl obviněn ze zabití příslušníka kazašského etnika a následně ve městě vypukly etnické nepokoje. Po této události je opakovaně navštívili muži, kteří bouchali na dveře do bytu a kopali do nich, u toho vykřikovali výhrůžky mířící vůči jejich životu a majetku. Policie sice případ řešila, ale žalobkyni nepomohla, neboť není ochotna řešit vyhrožování Kazachů vůči Arménům. Proto se žalobkyně rozhodla řešit svou situaci útekem. Kromě toho žalobkyně ve správním řízení poukazovala na dlouhodobou diskriminaci Arménů na trhu práce. Žalobkyně se tedy obává pronásledování z důvodu příslušnosti k určitému etniku, případně vážné újmy.
3. Žalobkyně má za to, že své obavy z návratu do vlasti a tvrzení o nemožnosti využití vnitřní ochrany uvedla ve správním řízení dostatečně konkrétně a věrohodně. Žalovaný ale nerespektoval judikaturu správních soudů týkající se rozložení důkazního břemene v azylových věcech a zásady „v pochybnostech ve prospěch žadatele“. Žalovaný se odchýlil také od judikatury, která stanoví test přiměřené pravděpodobnosti pronásledování a nebezpečí vzniku vážné újmy. Žalovaný nedostal ani požadavkům kladeným na řádné zjištění skutkového stavu a na odůvodnění jeho rozhodnutí. Nepřihlédl dostatečně k vyjádření žalobkyně k podkladům pro vydání rozhodnutí a neprovedl navrhané důkazy. Dle názoru žalobkyně nicméně i z podkladů shromážděných žalovaným vyplývá, že kazašská policie je zkorumpovaná a neefektivní v poskytování ochrany.
4. Žalovaný uzavřel, že žalobcům nehrozí žádné nebezpečí v souvislosti s jejich národností, aniž by svůj názor jakýmkoli způsobem podložil. Žalobkyně a) oproti tomu poukazuje na tiskové zprávy (internetové články ze stránek www.armenianow.com a www.panorama.am), podle nichž jsou diplomatické vztahy Kazachstánu a Arménie velmi napjaté, obě země se navzájem odmítly zúčastnit summitů Eurasijské unie, které se konaly v hlavních městech těchto zemí. Averzce vůči Arménům mezi obyčejnými lidmi v Kazachstánu může lehce přerůst v nebezpečné situace, k čemuž došlo ve městě Karaganda. Dle slov arménskému politického představitele Edmona Marukyana se situace v tomto městě vymkla kontrole. Žalovaný zcela opomněl zjistit uvedené skutečnosti, a tak nemohl správně a úplně posoudit riziko pronásledování či vzniku vážné újmy. Žalovaný neshromáždil dostatečně aktuální a přesné zprávy o zemi původu. Žalobkyně odvozovala své problémy od událostí, k nimž došlo po 31. 12. 2018, žalovaný ale vycházel z materiálů vztahujících se k době před tímto datem. O nepokojích ve městě Karaganda a jejich důsledcích a dopadech na arménskou komunitu žalovaný nezjistil žádné konkrétní informace.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na názoru, že žalobci nesplňují podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný shrnul závěry, k nimž dospěl v napadeném rozhodnutí, zároveň konstatoval, že si obstaral takové zprávy k politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv v Kazachstánu, které jsou dostatečné k posouzení azylového příběhu žalobců. Žalobkyně a) doložené materiály (tj. potvrzení o rozvodu manželství) se nevztahují k případnému nebezpečí pronásledování či vážné újmy, jemuž by žalobci mohli čelit po návratu do vlasti. Žalovaný nechápe v žalobě

uvedené námitky neprovedení důkazů žalobkyní předložených a dále nezohlednění námitek žalobkyně k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí. Žalobkyně v průběhu správního řízení kromě listiny potvrzují její rozvod s manželem, panem A. K., nepředložila žádné další důkazy. Při seznámení s podklady rozhodnutí dne 1. 8. 2019 byla žalobkyni dána možnost se s informacemi použitými pro posouzení jejího azylového příběhu seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí, případně uvést jakékoliv nové skutečnosti či informace, které by žalovaný měl vzít v potaz. Žalobkyně ale této možnosti nevyužila, ke správnímu úkonu se sice dostavila, nechtěla se však s obsahem podkladů pro vydání rozhodnutí seznámit ani se k nim vyjádřit. Nechtěla ani navrhnout žádné další podklady pro rozhodnutí.

6. Žalobkyně a) zaslala soudu dne 21. 5. 2020 repliku k vyjádření žalovaného. Nesouhlasí s názorem žalovaného, že jí v případě návratu do země původu nehrozí pronásledování či vážná újma z důvodu její etnicity. Na podporu svých tvrzení navrhla soudu jako důkaz dvě videoreportáže (uložené na přiloženém CD). První z těchto reportáží se dle žalobkyně týká výše zmiňovaného incidentu, k němuž došlo v Karagandě. Druhá se týká „*etnických násilností spáchaných na začátku tohoto roku na jihu Kazachstánu*“ a má dokládat skutečnost, že v Kazachstánu dochází i k dalším násilnostem, které přerůstají v zabíjení příslušníků etnických menšin. Dne 10. 9. 2020 žalobci dále zaslali soudu policejní zprávy, kterými rovněž dokládají svá tvrzení.

III. Soudní jednání

7. Během jednání konaného dne 14. 10. 2020 zástupce žalobců shrnul obsah žaloby. Konstatoval, že žalobci se obávají pronásledování ze strany Kazachů z důvodu jejich arménské národnosti. Namítl, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a poukázal na důkazy, kterými žalobci dokládají „vážnost situace“.
8. Tyto důkazy, tj. dvě videoreportáže a policejní zprávy, soud nechal před jednáním přeložit z ruského do českého jazyka (viz č. l. 51-61 soudního spisu). Na základě jejich překladu dospěl k závěru, že jedna z videoreportáží (nazvaná „Etnický konflikt v Kazachstánu – Asie, 10. 2. 2020“) není relevantní pro posouzení věci. Daná reportáž se vůbec netýká žalobkyní popisovaných událostí v Karagandě, ani arménské komunity, ale jiné menšiny žijící v Kazachstánu, tzv. Dunganů. Jedná se o etnikum pocházející původně z Číny, jeho příslušníci žijí zejména na jihu Kazachstánu, u hranic s Kyrgyzstánem. Reportáž popisuje nepokoje, k nimž došlo ve vesnicích obývaných Dunganý.
9. Druhá z videoreportáží obsažených na CD předloženém žalobci (nazvaná „Skutečné příčiny střetů v Karagandě: Arméni zabili Kazacha!“, ze dne 7. 1. 2019, z kazašského televizního kanálu 13AZ) se k posuzované věci vztahuje, soud tedy provedl důkaz jejím přehráním. Žalobkyně a) k jejímu obsahu doplnila, že demonstrace, která je zachycena v reportáži, probíhala přímo před jejich domem. Dále uvedla, že nyní je kvůli předmětnému incidentu ve vězení několik Arménů. Soud dále konstatoval podstatný obsah policejních zpráv předložených žalobkyní. Podle žalobkyně svědčí o tom, že její pronásledování neustalo ani poté, co opustila Kazachstán. Neznámé osoby se na ni nadále vyptávají a vyhrožují tím, že zničí jejich majetek. V současné době je navíc situace o to horší, že probíhá vojenský konflikt mezi Arménií a Tureckem, v Kazachstánu proto říkají Arménům, ať se vrátí tam, odkud pocházejí. Skutečnost, že mají kazašské občanství, nic neznamená. Do Kazachstánu se bojí vrátit také děti žalobkyně, zejména starší syn, který tehdy vše viděl a v noci poté křičel ze spaní.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Při posuzování věci měl ovšem na zřeteli také čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Dané ustanovení procedurální směrnice zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje *„úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU“*. S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem.
11. Ze správního spisu krajský soud konstatuje, že žalobci požádali o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 17. 1. 2019. Žalobkyně a) k žádosti uvedla, že se narodila v Arménii, vdala se ale za Arména, který byl občanem Kazachstánu (A. K.), následně získala také kazašské občanství. Jejich synové se narodili již v Kazachstánu. Žalobkyně není členkou žádné politické strany ani organizace, není nijak politicky angažovaná. V Kazachstánu žili ve městě Karaganda, v němž došlo v noci ze dne 31. 12. 2018 na 1. 1. 2019 v místní arménské restauraci ke rvačce, při které byl zabit Kazach. Od té doby zde mají Arméni problémy, lidé jsou vůči nim agresivní, říkají jim, že nemají místo v Karagandě ani v Kazachstánu a nutí je, aby se vystěhovali. Ve městě se konala protiarménská shromáždění, mnoho Arménů už proto uteklo. Jako Arméni měli v Kazachstánu vždycky problémy, cítili nátlak ze strany příslušníků jiných národností, kteří vyznávají islám, byli diskriminováni na pracovním trhu. Po zmíněné rvačce se to všechno dále zhoršilo.
12. Na začátku roku 2019 byl v Karagandě zorganizován mítink, na němž se skandovala hesla, aby byli všichni Arméni posláni ze země a aby byli fyzicky zničeni, stejně jako jejich majetek. Následně docházelo k rabování a ničení kaváren a restaurací, které patřily Arménům. Žalobkyně s jejím (nyní už bývalým) manželem vlastnili obchod, který museli z tohoto důvodu zavřít. Neposílali ani děti do školy, protože to bylo příliš nebezpečné. Přimo k nim domů přišli dva Kazaši v doprovodu jejich souseda, který je Tatar. Dotyční bouchali a kopali do dveří a říkali jim, aby zbourali svůj obchod, nebo budou zlikvidováni. Žalobkyně a) proto zavolala policii, jakmile přijeli policisté, dotyční utekli. Manžel žalobkyně byl poté na policejní stanici podat stížnost, policie jim řekla, že se budou případem blíže zabývat, už druhý den ale měli na záznamníku hovor od policie, z nějž se dozvěděli, že případ je uzavřený. Jejich právník jim radil, aby do toho dále „neštourali“, a tak to nechali být. Poté se snažili co nejméně vycházet z domu, policie hlídala místa, kde Arméni bydleli a podnikali, vyhrožování se ale opakovalo. Tentokrát se již ale na policii neobrátili, neboť pochopili, že to nemá cenu, že policisté nikdy nepůjdou proti „svým lidem“. Přibližně za 10 dní od poslední (třetí) návštěvy u nich doma žalobci odjeli z Kazachstánu. S manželem se ještě před odjezdem ze země rozvedli, bývalý manžel zůstal v Kazachstánu, aby se postaral o nemovitosti a prodal je.
13. Žalovaný shledal žádost nedůvodnou. Konstatoval, že žalobci nevyvíjeli ve své vlasti

činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. K žalobkyni popisované rvačce v arménské restauraci a k následným národnostním rozbrojům žalovaný uvedl, že žalobci nebyli účastníky či svědky uvedeného incidentu, nijak se na tomto incidentu nepodíleli, ať už v rovině útočníků či obětí, dozvěděli se o něm až později. Žalobkyně neuvedla ani žádné další skutečnosti, na jejichž základě by žalovaný mohl dojít k závěru o systematickém pronásledování osoby žalobkyně nebo jejich nezletilých dětí z národnostních důvodů. Podle žalobkyně byla příčinou vzniku národnostních rozporů a demonstrací v Karagandě pouze a jen uvedená rvačka, nikoliv dlouhodobé národnostní problémy v jejich městě. Žalobkyně dále uvedla, že po zmíněném incidentu v arménské restauraci policisté střežili ulice a místa, kde občané s arménskou národností bydleli a pracovali, tedy zcela zjevně poskytovali i v této ojedinělé situaci nejen žalobkyni, ale všem občanům arménského původu dostatečnou ochranu jejich práv. Zároveň vyšetřovali uvedený incident a nijak nepodporovali ani netolerovali jakékoliv násilnosti či jiné negativní jednání vůči osobám arménského původu. Nic tedy nenasvědčuje tomu, že by žalobci měli být v případě návratu do Kazachstánu podrobeni cílenému diskriminačnímu jednání z důvodu své arménské národnosti, a tím méně tomu, že by takové jednání mělo být podporováno státní mocí, či že by státní orgány země takovému jednání nečinně přihlížely nebo ho záměrně tolerovaly. Sama žalobkyně a) ostatně ani o žádných vážných incidentech nebo problémech souvisejících s její národností nehovořila.

14. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že původcem pronásledování sice může být i soukromá osoba, to však pouze za předpokladu, že stát není schopen nebo ochoten odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Žalobkyně však uvedla, že po nahlášení incidentu, kdy jim neznámí muži bouchali na dveře, policisté přijeli na místo a prováděli příslušná šetření, sepsali úřední záznam a zadrželi dvě podezřelé osoby. Následně sice měla obdržet oznámení, že případ je uzavřen, nicméně ani ona sama se o výsledek šetření nijak aktivně nezajímala. Při dalších návštěvách neznámých osob před jejich bytem pak policii vůbec nekontaktovala, tvrzení žalobkyně, že policie nikdy nepůjde proti „svým lidem“, jsou dle žalovaného nepodložená. Žalobkyni nic nebránilo využít ochrany ze strany kazašských státních orgánů, mohla se případně obrátit na jiné policejní oddělení nebo podat stížnost na postup policejních orgánů, pokud s ním nebyla spokojená. Žalobkyně se navíc se zmiňovanými osobami kazašské národnosti setkala jen třikrát, vždy byla s rodinou v bytě, nikdy s nimi nehovořila a nikdy nebyla terčem násilí z jejich strany. K žádnému závažnému porušení jejich základních práv nedošlo.
15. Mezinárodní ochranu lze poskytnout buď ve formě azylu, nebo doplňkové ochrany. Důvody pro poskytnutí první ze zmíněných forem mezinárodní ochrany jsou stanoveny především v § 12 zákona o azylu, podle něž se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
16. Krajský soud předně konstatuje, že z žalobkyni uváděných skutečností nijak neplyne, že

by ona či její děti byli v zemi jejich původu pronásledováni pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Ostatně žalobkyně nic takového nenamítá ani v žalobě, její žalobní námitky směřují k tomu, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu (arménské) národnosti ve smyslu § 12 písm. b) téhož zákona.

17. Pokud jde o obavy žalobců z pronásledování z důvodu jejich národnosti, pak je nutné uvést, že v Karagandě, tj. v městě, v němž žalobci žili před odjezdem do ČR, se na počátku roku 2019 vyostřily vztahy mezi většinovou společností a místní arménskou menšinou. Stalo se tak v důsledku incidentu, který se odehrál v noci z 31. 12. 2018 na 1. 1. 2019 – kazašský mladík zabit tehdy v jedné arménské restauraci. Následně se ve městě konaly protiarménské demonstrace a příslušníci místní arménské komunity čelili výhrůžkám. Žalovaný tato tvrzení žalobkyně nijak nerozporoval. Dosvědčuje je také televizní reportáž, kterou soud provedl důkaz na návrh žalobců. Podle této reportáže byl 1. 1. 2019 v Karagandě zabit mladík kazašského původu. Druhý den se na sociálních sítích objevilo video, na kterém je vidět shromáždění stovek Kazachů, kteří z tohoto činu obviňovali příslušníky místní arménské diaspory. Policisté v následujících dnech hlídkovali v ulicích Karagandy, představitelé města zároveň apelovali na protestující, aby řešení problému ponechali na orgánech státní moci. Na internetu se objevila jména podezřelých ze zabití, nejprve se jednalo o ázerbájdžánská jména, později se změnila na typicky arménská jména.
18. Žalobci v důsledku těchto událostí bezpochyby čelili určitým potížím. Tyto potíže nicméně nedosáhly takové intenzity, aby je bylo možné považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, či tzv. kvalifikační směrnice [směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (přepřacované znění)].
19. Podle čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice je pronásledováním jednání, které je „a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písm. a).“ Žalobkyní popisované případy vyhrožování ze strany neznámých mužů nelze považovat za jednání, které by dosáhlo takové intenzity. K opravdu vážnému porušení základních lidských práv žalobců nedošlo.
20. Stejně tak nelze v žalobkyní popisovaných potížích spatřovat skutečnosti, které by založily odůvodněný strach žalobců z pronásledování. Posuzování odůvodněnosti strachu z pronásledování má prospektivní povahu, je tedy třeba zkoumat potencialitu pronásledování v budoucnu, po případném návratu žadatele o mezinárodní ochranu do země původu. Při tom je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82, ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010 – 112, a ze dne 31. 5. 2017, č. j. 5 Azs 62/2016 – 87).
21. Krajský soud při tomto hodnocení vycházel také z podkladů opatřených žalovaným, které dokumentují v obecné rovině politickou, občanskou a lidskoprávní situaci v Kazachstánu. Jedná se především o zprávu MZV Spojených států amerických o

dodržování lidských práv v roce 2018, která zmiňuje jako hlavní problémy země v oblasti dodržování lidských práv mučení, existenci politických vězňů, cenzuru, omezení svobody vyznání, či zásahy do práva shromažďovacího a do svobody sdružování. Nikoliv však potíže na poli dodržování práv menšin. Ani jiné zprávy o zemi původu nehovoří ve vztahu ke Kazachstánu o utlačování menšin či o etnických konfliktech, jak je soudu známo z jeho úřední činnosti, z řízení o žádostech dalších kazašských žadatelů o udělení mezinárodní ochrany.

22. Ostatně sama žalobkyně uváděla, že situace v Karagandě se výrazně zhoršila právě v důsledku předmětného incidentu ze začátku roku 2019. Soudu se tak jeví, že události, k nimž došlo v Karagandě na začátku roku 2019, byly spíše jednorázové. Mohly tak snad vést k určitému momentálnímu národnostnímu napětí ve městě, ale ne k soustavnému pronásledování Arménů. O tom, že by nyní docházelo k systematickému pronásledování Arménů v Kazachstánu, nesvědčí ani žalobkyní předložené důkazy. Ve výše zmiňované reportáži jsou zachyceny demonstrace ze začátku roku 2019. Z žalobkyní předložených policejních zpráv vyplývá toliko to, že i po jejím odjezdu ze země se na ni vyptávali neznámí muži v domě, v němž původně žila. Nijak z nich nevyplývá, že by příslušníci arménské menšiny, kteří v Karagandě (či jinde v Kazachstánu) zůstali, se někdy v nedávné době například stali obětmi národnostně motivovaného násilí. Třeba bývalý manžel žalobkyně přitom podle všeho nadále v Karagandě žije, jestliže byl schopen žalobkyni obstarat a zaslat předmětné policejní zprávy. Ani soud nebyl schopen dohledat žádné aktuální zprávy, které by popisovaly pronásledování Arménů v Kazachstánu, byť se o to před soudním jednáním v různých databázích zpráv o zemích původu z vlastní iniciativy pokoušel.
23. Internetový článek ze stránek www.panorama.am, na který žalobkyně odkazovala v žalobě, je již ze 7. 1. 2019 a velmi stručně popisuje události, k nimž v Karagandě došlo na začátku roku 2019. Zároveň cituje slova arménského politického představitele Edmona Marukyana, že situace se v tomto městě vymkla kontrole. Daný článek nepřináší žádné nové skutečnosti, soud považoval za nadbytečné provádět jím důkaz. Za irelevantní pro posouzení této věci soud považoval také žalobkyní citovaný článek ze stránek www.armenianow.com.
24. K poukazu žalobkyně na nyní probíhající „vojenský konflikt mezi Arménií a Tureckem“ krajský soud uvádí, že žalobkyně měla patrně na mysli konflikt mezi Arménií a Ázerbájdžánem (podporovaným Tureckem). Nicméně soudu není zřejmé, jak by tento konflikt mohl ovlivnit postavení arménské diaspory v Kazachstánu.
25. Krajský soud považuje za příhodné rovněž úvahy žalovaného, že žalobcům nic nebránilo v tom, aby využili ochrany ze strany kazašských státních orgánů. Sama žalobkyně uváděla, že policie v Karagandě na počátku roku 2019 hlídala místa, kde Arméni bydleli a podnikali. Tuto skutečnost potvrzuje i televizní reportáž předložená žalobkyní. Policisté rovněž přijeli k žalobkyni domů poté, co je zavolala v momentu, kdy jim neznámí muži bušili na dveře a vyhrožovali. Soudu není zřejmé, z čeho žalobkyně dovodila, že již nemá smysl se na policii obracet a nadále tak nečinila. Ze samotné skutečnosti, že policie rychle ukončila vyšetřování předmětného incidentu (při němž ani nedošlo k žádnému závažnému porušení lidských práv žalobců či bývalého manžela žalobkyně), nic takového dle názoru soudu dovozovat nelze.
26. K námitce, že žalovaný neprovedl některé žalobkyní navržené důkazy, krajský soud

konstatuje, že žalobkyně ve správním řízení předložila toliko listiny potvrzující její rozvod s manželem, panem A. K. Soud souhlasí s žalovaným, že tyto listiny nebyl významné pro posouzení věci (viz výše bod 5 rozsudku).

27. Krajský soud tedy shrnuje, že nepovažuje za přiměřeně pravděpodobné, že by žalobcům po jejich případném návratu do Kazachstánu hrozilo pronásledování z důvodu jejich arménské národnosti.
28. Důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 zákona o azylu nebyly v řízení zjištěny, ani nebyly žalobci uplatňovány.
29. Žalobci se dále dovolávali udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
30. Za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se považuje
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
31. Nutno dodat, že při posuzování, zda žadateli hrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu, se používá tzv. test „reálného nebezpečí“. Standard používaný při tomto testu je pak vůči žadateli o mezinárodní ochranu přísnější než standard aplikovaný při testu „přiměřené pravděpodobnosti“; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82). Krajský soud připomíná, že nepovažuje za přiměřeně pravděpodobné, že by žalobcům po případném návratu do Kazachstánu hrozilo pronásledování z důvodu národnosti, tím spíše nemůže být v tomto případě naplněn ani standard používaný při testu „reálného nebezpečí“.
32. Z uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že žalovaný správně rozhodl, že žalobci nesplňují zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.
33. Správní orgán nezjistil ani skutečnosti odůvodňující udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu; ostatně žalobci se takových skutečností ani nedovolávali a z obsahu správního spisu je nezjistil ani krajský soud. Proto i rozhodnutí o neudělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu je třeba považovat za zákonné.

V. Závěr a náklady řízení

34. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobci jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměli úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.
36. O odměně advokáta ustanoveného žalobcům soudem bude rozhodnuto samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 21. října 2020

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce